

רע"פ 8232/16 - דבורית שרגל נגד עיריית תל אביב

בית המשפט העליון

רע"פ 8232/16

כבוד השופט א' שהם

לפני:

דבורית שרגל

המבקשת:

נ ג ד

עיריית תל אביב

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 5.10.2016, בעפ"א 53617-06-16, שניתן על ידי כב' השופטת עמיתה מ' סוקולוב

בעצמה

המבקשת:

עו"ד נעמה בנצקי

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת עמיתה מ' סוקולוב), מיום 5.10.2016, בעפ"א 53617-06-16, במסגרתו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' פרי), מיום 15.5.2016, בתיק 08/15/74456.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 9.10.2015, החנתה המבקשת את אופנועה במתחם "שרונה" (להלן: המתחם) שבתל אביב, ובגין זאת נקנסה על ידי המשיבה בסכום של ₪ 475. המבקשת ביקשה להישפט, ולפיכך, הוגש נגדה כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו. בפסק דינו, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשת, על יסוד הודאתה בעובדות כתב האישום, בעבירה של "השארת רכב בגן", לפי סעיף 32 לחוק עזר לתל אביב-יפו (שמירת הסדר והניקיון), התש"ם-1980 (להלן: חוק העזר). עוד קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, בגדרו של פסק הדין, כי "רכב דו גלגלי המגיע מרחוב הארבעה ומחנה 'בחניית הקטנועים', שאינה מותרת כאמור, אינו יכול להבחין בשילוט" שהציגה המשיבה, ולפיכך, גזר את דינה של המבקשת, בהשיתו עליה קנס מופחת בסך ₪ 250.

3. המשיבה ערערה על גזר הדין לבית המשפט המחוזי. בפסק דינו, קבע בית המשפט המחוזי כי הערעור בדין יסודו. תחילה ציין בית המשפט המחוזי, כי לפי חוק העזר המקומי, המתחם חוסה תחת הגדרת "גן", ולפיכך למשיבה לא היתה חובה להציב שילוט המורה על כך, "בכל אתר ובכל פינה בגן". עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי באותה עת היה במתחם שילוט ברור ובולט לעין, וכן עמודונים המלמדים על קיומו של איסור על הכנסת כלי רכב דו-גלגלי לתוך תחומי המתחם. בנוסף, נקבע, כי הטעמים שמנה בית המשפט לעניינים מקומיים להפחתת הקנס שהושת על המבקשת, אינם עולים כדי "נסיבות מיוחדות", המצדיקות את הפחתתו של הקנס. לאור האמור, קיבל בית המשפט את הערעור, והשית על המבקשת את תשלום הקנס בסכום המקורי של ₪ 475.

בקשת רשות הערעור

4. ביום 27.10.2016, הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. לפי הנטען בבקשת רשות הערעור, הודאתה של המבקשת ניתנה תחת ההנחה שהדבר יוביל להפחתת הקנס, ולו ידעה שהמשיבה תערער על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, ושערעורה יתקבל, לא הייתה מודה בביצוע העבירה. זאת, מכיוון שגם כיום סבורה המבקשת שהקנס שניתן לה "היה מופרך להפליא". שיקול נוסף, שהנחה את המבקשת, לפי הנטען בבקשת רשות הערעור, בעת שהודתה בביצוע העבירה, הוא ש"לא להמשיך ולהטריד את המערכת ולא לבזבז כספי ציבור". ואולם, לדבריה, המשיבה היא שהמשיכה "להטריד את המערכת" והצליחה אף להביא לכך שיתרת הקנס, בסכום של ₪ 225, סכום משמעותי עבור המבקשת, תוטל עליה, ובשל כך נאלצה המבקשת להגיש את הבקשה לרשות הערעור. בבקשה נטען עוד, כי האדם הסביר לא יכול להסיק שרחוב מרוצף שעליו נוסעות משאיות, הוא בגדר "גן", לפי הגדרת חוק העזר העירוני, וכי החניה בו אסורה; כי בניגוד לטענת המשיבה, ולקביעת בית המשפט המחוזי, לא היה במקום תמרור ברור אשר אסר על החניה במקום; כי ריבוי המקרים שהגיעו לפתחו של בית המשפט, בגין דוחו"ת שניתנו לחונים במתחם, מעיד, כפי שציין בית המשפט לעניינים מקומיים בפסק דינו, על מחדל בהצבת שילוט ראוי מצד המשיבה; וכי המשיבה הציגה לבית המשפט לעניינים מקומיים צילום תקריב של שלט זעורני שאסר על החניה במתחם, אשר אדם סביר לא היה מבחין בו, והציגה אותו כשלט גדול. בנוסף, נטען בבקשת רשות הערעור, כי כב' השופטת סוקולוב, אשר דנה בתיק במסגרת הערעור לבית המשפט המחוזי, הגיעה לדיון "עם דעה מוגמרת מהבית", ולא נתנה דעתה להסברי ולנימוקי המבקשת. להשלמת התמונה, יצוין כי המבקשת ייצגה את עצמה בכלל ההליכים בעניינה. לאור מכלול הטעמים האמורים, התבקש בית משפט זה ליתן למבקשת רשות ערעור, לדון בערעור לגופו, לבטל את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהפחית את סכום הקנס שהושת על המבקשת לסך של ₪ 250, בהתאם לפסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים.

תגובת המשיבה

5. בתגובתה לבקשה לרשות הערעור, טענה המשיבה, כי דין הבקשה להידחות על הסף, משאין היא מעלה "כל נימוק או סיבה שיש בהם כדי להצדיק ערעור בגלגול שלישי". אשר לטענות המבקשת בדבר כשלים, לכאורה, שנפלו בתימורר המתחם, טענה המשיבה, כי בית משפט זה אינו אמור להתערב בקביעות עובדתיות שנעשו על ידי הערכאה הדיונית. עוד נטען בתגובת המשיבה, כי משקבע בית המשפט לעניינים מקומיים שהמתחם הינו "גן", כהגדרתו בחוק העזר העירוני, לא קמה למשיבה החובה להציב תמרורים האוסרים על חניה במקום. אשר לטענת המבקשת, לפיה לא היתה מודה בביצוע העבירה, לו ידעה כי המשיבה תערער על גובה הקנס לבית המשפט המחוזי, נטען בתגובת המשיבה, כי עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים מעלה שהמבקשת הבינה היטב במה היא מודה, וכי אין ממש בטענתה זו.

דיון והכרעה

6. הבקשה שלפניי נוגעת, רובה ככולה, בעניינה הפרטי של המבקשת. עסקינן בבקשה שנסבה, בחלקה הארי, על קביעות עובדתיות אשר נעשו על ידי הערכאות הקודמות, ואיננה מעלה כל סוגיה ציבורית רחבת היקף. בנוסף, אין מתקיימים בבקשה זו שיקולי צדק מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". מטעמים אלו בלבד, דין הבקשה להידחות (ראו, למשל, רע"פ 8377/13 ורקשטל נ' עיריית תל אביב-יפו (6.2.2014); רע"פ 4918/13 כהן נ' מדינת ישראל (18.2.2014); רע"פ 1042/14 יצחק נ' מדינת ישראל (11.2.2014)). יצוין, כי גם לגופו של עניין אין כל ממש בבקשה לרשות הערעור, ודינה להידחות.

7. בקשת רשות הערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ז (11.12.2016).

ש ו פ ט